

Cauza C-708/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

30 decembrie 2020

Instanța de trimitere

County Court at Birkenhead (Regatul Unit)

Data deciziei de trimitere:

30 decembrie 2020

Reclamantă:

B T

Pârâte:

Seguros Catalana Occidente

E B

ÎN LITIGIUL DIN FAȚA COUNTY COURT AT BIRKENHEAD Cererea nr. [omissis] ÎNTRE

B T

Reclamantă

-și-

(1) SEGUROS CATALAN A OCCIDENTS

(2) Doamna E B

Pârâte

ORDONANȚĂ

[omissis] la 30 decembrie 2020, după ce a pronunțat hotărârea scrisă în prezenta cauză la 22 decembrie 2020, când a examinat cererea reclamantei având ca obiect autorizarea formulării unui recurs, înainte de suspendarea

judecării cauzei pentru ca părțile să analizeze condițiile unei trimiteri preliminare către Curte

[*omissis*]

ȘI ÎNTRUCÂT instanța consideră că, pentru a se putea pronunța în prezenta cauză, este necesar să se răspundă la întrebări referitoare la interpretarea articolului 13 alineatul (3) din Regulamentul ([U]E) nr. 1215/2012 și că este oportun să se solicite Curții să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la acestea

SE DISPUNE ca:

1. Întrebările incluse în anexa la prezenta ordonanță privind interpretarea articolului 13 alineatul (3) din Regulamentul ([U]E) nr. 1215/2012 să fie adresate Curții cu titlu preliminar în conformitate cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE);
2. Prezenta ordonanță să fie comunicată de îndată Curții;
3. Soluționarea tuturor cererilor formulate împotriva ambelor părți să fie suspendată până la soluționarea trimiterii preliminare.
4. [*omissis*]
5. [*omissis*]
6. Respinge cererea reclamantei având ca obiect autorizarea formulării unui recurs referitor la constatările [din hotărârea atacată] privind articolele 17 și 18 din Regulamentul ([U]E) nr. 1215/2012. [*omissis*]

[*omissis*][**OR 2**]

ANEXĂ

A. INSTANȚA DE TRIMITERE

- 1 Prezenta trimitere preliminară este efectuată, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, de County Court at Birkenhead, in England and Wales [Tribunalul Districtual Birkenhead (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit]. [*omissis*]

B. PĂRȚILE

- 2 Reclamanta are domiciliul în Anglia și Țara Galilor [*omissis*].
- 3 A doua părâtă are domiciliul în Republica Irlanda și este proprietara unui imobil situat în [*omissis*] Alicante (Spania) (denumit în continuare „imobilul”). [*omissis*].

- 4 Prima pârâtă a fost, pe întreaga perioadă relevantă, o societate de asigurări cu sediul în Spania, care furniza celei dintâi pârâte o asigurare de răspundere civilă pentru acest imobil. Prima pârâtă nu participă la contestarea competenței, efectuată de către a doua pârâtă, și nici la prezenta trimitere preliminară.

C. OBIECTUL ȘI SITUAȚIA DE FAPT

- 5 Reclamanta susține următoarea situație de fapt, care este contestată de a doua pârâtă:
- a. printr-un contract încheiat în numele reclamantei de un membru al familiei sale, a doua pârâtă s-a angajat să asigure reclamantei și familiei sale cazare pentru șapte nopți în imobil începând cu 31 martie 2018.
  - b. locurile de cazare au fost rezervate și plătite online.
  - c. dotările imobilului includeau o terasă în aer liber, cu sol acoperit cu gresie, care conducea către o piscină. **[OR 3] [OR 4]**
  - d. la 3 aprilie 2018, reclamanta, care avea atunci vârsta de 83 de ani, traversa terasa către piscină când, din cauza unei trepte pe care nu o observase, a suferit o căzătură pe partea dreaptă a corpului (denumită în continuare „accidentul”).
  - e. în urma accidentului, [reclamanta] a suferit fracturi la șoldul drept și la încheietura mâinii drepte, precum și tăieturi la frunte pentru care a fost operată în Spania. [omissis]
- 6 Reclamanta formulează o acțiune în justiție împotriva celei de a doua pârâte pentru rănile și prejudiciile suferite. Reclamanta susține că a doua pârâtă avea față de ea o obligație - susceptibilă să atragă răspunderea contractuală și delictuală - de a da dovadă de diligență și de competență rezonabile astfel încât să se asigure că imobilul era rezonabil de sigur pentru folosire și că această obligație a fost încălcată. Reclamanta susține (printre altele) că exista obligația de a pune balustrade lângă treaptă și/sau un semn de avertizare și/sau de a semnaliza treapta într-un fel sau altul. Răspunderea este contestată de prima pârâtă, iar a doua pârâtă contestă competența instanței engleze și nu a prezentat/depus un memoriu în apărare.
- 7 Cererea a fost formulată la County Court Money Claims Centre in England and Wales [Centrul pentru revendicări pecuniare de pe lângă Tribunalului Districtual (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit] la 14 aprilie 2019, iar ulterior aceasta a fost notificată pârâtelor [omissis]. Potrivit reclamantei, competența în privința primei pârâte se stabilește în temeiul articolului 11 alineatul (1) litera (b) și al articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul ([U]E) nr. 1215/2012 (denumit în continuare „**Regulamentul Bruxelles I reformat**”). Prima pârâtă nu a contestat competența și a depus un memoriu în apărare împotriva cererii respective. În memoriul său în apărare, prima pârâtă a admis că (i) a asigurat-o pe a doua pârâtă pentru

închirierea imobilului unor persoane terțe contra cost și (ii) că era obligată să o despăgubească în cazul angajării răspunderii sale pentru accident sub rezerva „*oricăror limitări sau restricții ale poliției de asigurare*”. Cererea a fost înaintată ulterior la County Court at Birkenhead [Tribunalul Districtual din Birkenhead].

- 8 Prin cererea depusă la 29 ianuarie 2020, a doua pârâtă a contestat competența instanțelor din Anglia și Țara Galilor de a soluționa acțiunea îndreptată împotriva sa.
- 9 Înainte de examinarea cererii și în urma unor informații suplimentare primite ca răspuns la cererile de informații suplimentare formulate de reclamantă în temeiul Părții 18 din [Civil Procedure Rules (Codul de procedură civilă)], prima pârâtă și-a clarificat poziția și a susținut că limitările și restricțiile care decurg din polița de asigurare implicau faptul că aceasta nu acoperea utilizarea imobilului de către a doua pârâtă ca unitate de cazare pentru vacanță destinată primirii unor persoane contra cost. Prin urmare, prima pârâtă a susținut că nu era obligată să o despăgubească pe a doua pârâtă pentru accident și ulterior a solicitat respingerea acțiunii reclamantei îndreptate împotriva sa. Validitatea și întinderea [OR 5] asigurării continuă să se afle în litigiu (doar) între reclamantă și prima pârâtă. [omissis] Analizarea cererii primei pârâte privind respingerea acțiunii a fost suspendată până la soluționarea prezentei trimiteri preliminare.
- 10 Până la data examinării cererii celei de a doua pârâte, reclamanta a susținut că există competență în privința celei de a doua pârâte în temeiul articolului 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat. În plus, reclamanta a invocat existența competenței în conformitate cu articolele 17 și 18 [din același regulament].
- 11 Obiecția ridicată de a doua pârâtă a ajuns în fața judecătorului districtual [omissis] la 7 decembrie 2020. Prin hotărârea sa pronunțată la 22 decembrie 2020, instanța respectivă a statuat că nu este competentă în temeiul articolelor 17 și 18. Reclamanta încearcă să formuleze o cale de atac împotriva acestei concluzii, dar prezenta trimitere preliminară nu are nicidecum ca obiect problemele care se ridică în temeiul secțiunii 4 din Regulamentul Bruxelles I reformat. Instanța a rezumat argumentele părților legate de articolul 13 alineatul (3) și a ajuns la concluzia că este necesar să adreseze Curții întrebări preliminare pentru a putea pronunța o hotărâre definitivă referitor la excepția de necompetență a instanței engleze invocată de a doua pârâtă.

D. NORMELE RELEVANTE DIN DREPTUL NAȚIONAL

- 12 În anul 2015, în hotărârea *Hoteles Pi Aero Canarias SL/Keefe* [2016] 1 WLR 905, Court of Appeal of England and Wales [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor)] a analizat domeniul de aplicare al articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 (denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles I”) [în prezent articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat].

- 13 Situația de fapt era următoarea:
- a. a doua pârâtă, Hoteles Pinero Canarias SL, era o societate spaniolă care deținea și exploata un hotel.
  - b. prima pârâtă, Mapfre, era asigurătorul de răspundere civilă al celei de a doua pârâte.
  - c. reclamantul era un turist englez care a fost rănit în hotelul celei de a doua pârâte.
  - d. reclamantul a introdus o acțiune împotriva pârâtelor la instanța engleză.
  - e. prima pârâtă a acceptat competența instanței engleze.
  - f. a doua pârâtă a contestat competența instanței engleze.
  - g. reclamantul s-a întemeiat pe articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I pentru a stabili competența instanței sesizate. [OR 6]
- 14 Court of Appeal a constatat că era competentă în privința unui hotel cu sediul în Spania în contextul acțiunii introduse în mod direct împotriva asigurătorului de răspundere civilă al hotelului respectiv.
- 15 Hotelul a atacat această hotărâre la Supreme Court [of England and Wales, Curtea Supremă (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit], care a adresat [omissis] [Curții] în luna august a anului 2017 întrebările preliminare care urmează (**a se vedea cauza C-491/17, JO [C 347] 1 [[omissis]6] octombrie 2017 [, p. 18]**).
- a. *Articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I [în prezent articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat] impune ca acțiunea introdusă de persoana vătămată împotriva deținătorului poliței de asigurare/asiguratului să fie în materie de asigurări în sensul că ridică o problemă referitoare la validitatea sau efectul poliței?*
  - b. *Articolul 11 alineatul (3) impune să existe riscul pronunțării unor hotărâri contradictorii dacă nu este permisă introducerea în cauză?*
  - c. *Instanța are o putere de apreciere în ceea ce privește decizia de a autoriza sau de a nu autoriza o introducere în cauză în temeiul unei cereri care intră sub incidența articolului 11 alineatul (3)?*
- 16 În urma depunerii de observații scrise de către părți și de către Comisie, acțiunea a fost soluționată [de instanța de trimitere], iar trimiterea preliminară a fost retrasă.
- 17 Potrivit regimului ordinar al precedentului judiciar din Anglia și Țara Galilor, o instanță inferioară este obligată să respecte constatările unei instanțe superioare. În

prezenta cauză, County Court at Birkenhead este o instanță inferioară în raport cu Court of Appeal.

- 18 Părțile nu invocă alte norme din dreptul național referitoare la obligațiile contractuale și necontractuale.

E. DISPOZIȚIILE RELEVANTE DIN DREPTUL UNIUNII EUROPENE

- 19 Articolul 10 din Regulamentul Bruxelles I reformat prevede după cum urmează:

În materie de asigurări, competența este determinată de prezenta secțiune, fără a aduce atingere articolului 6 și articolului 7 punctul 5.

- 20 Articolul 13 din Regulamentul Bruxelles I reformat precizează următoarele:

„(1) În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul poate, de asemenea, dacă legea instanței permite acest lucru, să fie introdus în cauză în fața instanței la care partea vătămată a introdus acțiunea împotriva asiguratului. [OR 7]

(2) Articolele 10, 11 și 12 se aplică în cazul acțiunii directe introduse de partea vătămată împotriva asigurătorului, în situația în care sunt permise asemenea acțiuni directe.

(3) Dacă legea privind astfel de acțiuni directe prevede posibilitatea introducerii în cauză a deținătorului poliței de asigurare sau a asiguratului, aceeași instanță este competentă asupra acestora. “

- 21 În cauza **Kabeg/MMA Iard (cauza C-340/16)**, întrebarea preliminară adresată Curții era aceea dacă un angajator care a plătit persoanei vătămate un concediu medical era „partea defavorizată” în raport cu asigurătorul de răspundere civilă terț în scopul invocării normelor de competență cuprinse în secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I. Avocatul general Bobek a analizat, în concluziile sale aspectul dacă această materie ar putea fi calificată drept „materie de asigurări”. Concluziile sale conțin următorul pasaj ([Concluziile prezentate la 18 mai 2017, ECLI:EU:C:2017:396,] la [punctul] [36]):

Considerăm că nu ar fi nici necesară, nici adecvată încercarea de a furniza o definiție generală și exhaustivă a unei acțiuni „în materie de asigurări” și, astfel, a „asigurărilor”. Aceasta poate fi lăsată în seama doctrinei juridice. Există însă un element care reiese din jurisprudența analizată, legat în mod natural de logica sistemului Convenției/Regulamentelor de la Bruxelles: din perspectiva competenței internaționale, definirea acțiunii „în materie de asigurări” se face în esență „în funcție de obiect”. Obiectul unei acțiuni împotriva unui anumit pârât (altfel spus, cauza acțiunii respective) constă în stabilirea unor drepturi și a unor obligații generate de relația de asigurare? În cazul unui răspuns afirmativ, se poate considera că acțiunea este „în materie de asigurări”.

- 22 Avocatul general Bobek a concluzionat că noțiunea trebuie să fie interpretată în mod autonom și uniform. Definirea sa se face „în funcție de obiect” (altfel spus, este necesar să se analizeze care este cauza acțiunii împotriva unui anumit pârât). El a apreciat că [obiectul acțiunii] intră în domeniul de aplicare al secțiunii 3 „*dacă privește drepturi și obligații generate de o relație de asigurare*”. Curtea în hotărârea sa nu s-a pronunțat în mod direct cu privire la măsura în care o cerere trebuie să fie „în materie de asigurări” pentru a intra în domeniul de aplicare al secțiunii 3 și nici ceea ce se înțelege prin expresia „în materie de asigurări”.
- 23 Totuși, în Hotărârea Kabeg Curtea a concluzionat după cum urmează: (1) noțiunea „*parte defavorizată*” are o accepțiune mai largă în materie de asigurări decât în materie de contracte încheiate de consumatori sau în materie de contracte individuale de muncă; (2) angajatorii, care au dobândit calitatea de având-drept al unui angajat în ceea ce privește dreptul la despăgubire, pot fi considerați ca fiind persoane care au suferit o pagubă în sensul secțiunii 3 din regulament (indiferent de dimensiunea și de forma juridică a acestora); (3) că angajatorul [OR 8] în cauză poate fi considerat ca fiind „partea defavorizată” în raport cu asigurătorul; și, în consecință, (4) „*[...] un angajator subrogat în drepturile salariatului victimă a unui accident de circulație căruia i-a plătit în continuare remunerația poate, în calitate de «persoană vătămată», să acționeze în justiție asigurătorul vehiculului implicat în acest accident în fața instanțelor din statul membru în care are sediul atunci când este posibilă o acțiune directă*”.
- 24 Curtea nu a ajuns să analizeze întrebările adresate în cauza Keefe; de asemenea, nu au fost prezentate concluzii de către avocatul general.

F. REZUMATUL ARGUMENTELOR PĂRȚILOR

- 25 Reclamanta susține că:
- a. în temeiul precedentului englez din *cauza Keefe*, un reclamant poate introduce în cauză un asigurat cu domiciliul sau cu sediul în străinătate în cadrul unei acțiuni formulate împotriva unui asigurător cu sediul în străinătate în temeiul articolului 13 alineatul (3).
  - b. o interpretare teleologică a articolului 13 alineatul (3) ar susține, pentru motivele indicate în *Hotărârea Keefe*, posibilitatea introducerii în cauză a asiguratului în cadrul acțiunii formulate împotriva asigurătorului, atunci când reclamantul solicită despăgubiri din partea fiecăruia dintre ei pentru prejudiciile și daunele subsecvente suferite.
  - c. nu este necesar să existe un „litigiu” între asigurător și asigurat cu privire la validitatea sau efectul poliței de asigurare. Singura condiție care trebuie îndeplinită în temeiul articolului 13 alineatul (3) este ca introducerea în cauză a asiguratului în cadrul acțiunii directe formulate împotriva asigurătorului să fie permisă de legea care guvernează acțiunea directă împotriva asigurătorului, care în prezenta cauză este dreptul spaniol.

- d. mai mult și în orice caz, atunci când există un asemenea litigiu între asigurător și asigurat, articolul 13 alineatul (3) permite introducerea în cauză a asiguratului în cadrul acțiunii formulate împotriva asigurătorului.

26 A doua pârâtă arată că:

- a. articolul 13 alineatul (3) se aplică doar în cazul acțiunilor în materie de asigurări.
- b. acțiunea reclamantei este o acțiune în despăgubire pentru prejudicii și daune subsecvente generate de furnizarea unor locuri de cazare pentru concediu despre care se susține că a fost neglijentă. Ea nu este o acțiune în materie [OR 9] de asigurări și nu devine o asemenea acțiune prin simplul fapt că este inclusă în aceeași acțiune împreună cu acțiunea directă împotriva asigurătorului.
- c. mai mult, nu devine o acțiune în materie de asigurări prin simplul fapt că există un litigiu între asigurător și partea vătămată cu privire la validitatea sau efectul poliței de asigurare.

G. MOTIVAREA TRIMITERII PRELIMINARE CĂTRE CURTE

27 Întrebările adresate prin prezenta trimitere preliminară ridică trei probleme distincte:

- a. în cazul în care o parte vătămată acționează în justiție asigurătorul pretinsului autor al unei fapte delictuale în statul membru unde se află domiciliul său, în temeiul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I reformat, partea vătămată poate introduce în cauză pretinsul autor al faptei delictuale în cadrul acțiunii respective în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat, dacă acțiunea împotriva pretinsului autor al faptei delictuale nu este o acțiune „în materie de asigurări” (denumită în continuare „**prima problemă**”).
- b. definirea noțiunii de „materie de asigurări” în sensul secțiunii 3 din Regulamentul Bruxelles I reformat (denumită în continuare „**a doua problemă**”); și
- c. atunci când există un litigiu între reclamant și asigurător cu privire la validitatea sau efectul poliței de asigurare, existența unui astfel de litigiu îi permite reclamantului să introducă în cauză pretinsul autor al faptei delictuale în temeiul articolului 13 alineatul (3) în cadrul unei acțiuni introduse împotriva asigurătorului în statul membru în care își au domiciliul sau sediul, în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) (denumită în continuare „**a treia problemă**”).

28 Întrebările legate de **prima problemă** [întrebările (a) și (d)] sunt adresate Curții întrucât:

- a. în cauza *Odenbreit/FBTO Schadeverzekertgen NV (C-463/06)* [Hotărârea din 13 decembrie 2007, EU:C:2007:792], Curtea a confirmat faptul că articolul 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I [articolul 11 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I reformat] permitea titularului poliței de asigurare să își acționeze în justiție asigurătorul în statul membru în care are domiciliul, chiar dacă asigurătorul are sediul în alt stat (cu condiția ca acest drept direct de a acționa în justiție să fie permis de legea aplicabilă contractului de asigurare);
- b. în cauza *Keefe*, Court of Appeal a trebuit să decidă dacă o parte vătămată care avea dreptul să introducă o acțiune și a introdus o acțiune împotriva [OR 10] asigurătorului pretinsului autor al unei fapte delictuale în statul membru în care avea domiciliul partea vătămată [în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I] poate să îl introducă în cauză și pe pretinsul autor al faptei delictuale în cadrul acțiunii directe formulate împotriva asigurătorului în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I [articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat]. Court of Appeal a decis că partea vătămată poate să îl introducă în cauză pe pretinsul autor al faptei delictuale în cadrul acțiunii directe formulate împotriva asigurătorului, chiar dacă pretinsul autor al faptei delictuale ar fi domiciliat într-un alt stat membru (cu condiția ca introducerea în cauză a autorului faptei delictuale în cadrul acțiunii formulate împotriva asigurătorului să fie permisă de legislația aplicabilă) și (ceea ce este important, în prezenta cauză) chiar dacă litigiul cu pretinsul autor al faptei delictuale nu ar fi în materie de asigurări;
- c. hotărârea pronunțată de Court of Appeal în cauza *Keefe* s-a întemeiat în pe aspectele următoare:
- i. *Hotărârea Odenbreit* nu a impus să existe un litigiu privind condițiile poliței de asigurare pentru ca asigurătorul să fie acționat în justiție direct în statul membru în care își are domiciliul titularul poliței de asigurare (atunci când asigurătorul are sediul în alt stat) în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I;
  - ii. articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I [articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I reformat] permite „persoanei vătămate” să introducă o acțiune împotriva asigurătorului autorului faptei delictuale în statul membru unde se află domiciliul persoanei vătămate (atunci când asigurătorul are sediul în alt stat);
  - iii. articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I permite persoanei vătămate să introducă în cauză autorul faptei delictuale în cadrul unei acțiuni directe formulate împotriva asigurătorului pretinsului autor al faptei delictuale [în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I] în statul membru al persoanei vătămate, chiar dacă pretinsul autor al faptei delictuale este domiciliat

în alt stat (dacă legea care guvernează dreptul la acțiune directă împotriva asigurătorului permite aceasta);

- iv. dacă articolul 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I nu ar fi impus existența unui litigiu privind polița de asigurare (după cum confirmă *Hotărârea Odenbreit*) pentru ca asigurătorul să poată fi acționat în justiție direct de titularul poliței de asigurare, nu ar fi existat niciun motiv să se impună existența unui litigiu privind polița de asigurare pentru ca pretinsul autor al faptei delictuale să poată fi introdus în cauză [în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I]; și
- v. Court of Appeal a considerat că interpretarea sa privind articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I este în concordanță cu obiectivele stabilite în considerentul (13) (protecția persoanei vătămate defavorizate) și în considerentul (15) (reducerea la minimum a posibilității [OR 11] pronunțării în două state membre a unor hotărâri ireconciliabile [considerentele (18) și (21) ale Regulamentului Bruxelles I reformat]):
- d. în potențială contradicție cu Hotărârea *Keefe* pronunțată de Court of Appeal, avocatul general Bobek a subliniat în *cauza Kabeg* că toate articolele cuprinse în secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I trebuie să privească o „materie de asigurări”. Atunci când și-a prezentat poziția, avocatul general Bobek a ținut seama de considerentul (11) al Regulamentului Bruxelles I [considerentul (15) al Regulamentului Bruxelles I reformat], potrivit căruia normele de competență trebuie să prezinte un mare grad de previzibilitate și, pentru atingerea acestui obiectiv, este important ca excepțiile de la regula generală care impune determinarea competenței în funcție de domiciliul pârâtului să fie interpretate în sens strict;
- e. nu este clar faptul că, în *Hotărârea Odenbreit*, Curtea nu a stabilit (după cum sugerează Court of Appeal în *Hotărârea Keefe*) necesitatea existenței unui litigiu referitor la contractul de asigurare pentru a fi aplicabil articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I. Curtea a respins afirmația potrivit căreia în funcție de calificarea acțiunii directe împotriva asigurătorului potrivit legislației germane în domeniul răspunderii delictuale se stabilește dacă asigurătorul poate fi acționat în justiție în statul membru al persoanei vătămate, observând că aceasta depinde de aspectul dacă, în general, acțiunea împotriva asigurătorului este o acțiune „în materie de asigurări”. Este posibil ca poziția adoptată de Court of Appeal potrivit căreia *Hotărârea Odenbreit* a Curții a sugerat că, pentru acționarea în justiție a asigurătorului de către persoana vătămată în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I, acțiunea împotriva asigurătorului nu este necesar să fie „în materie de asigurări”, să se bazeze pe o diferență de opinie legată de definirea expresiei „în materie de asigurări (a se vedea **problema a doua** mai jos);

- f. Supreme Court [of England and Wales, Curtea Supremă (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit] a acordat pârâtului (pretinsul autor al faptei delictuale) în **Hotărârea Keefe** permisiunea de a ataca hotărârea pronunțată de Court of Appeal. Înainte de examinarea recursului respectiv, Supreme Court a adresat Curții întrebări preliminare. Printre aceste întrebări se află inclusiv aceea dacă este obligatoriu ca acțiunea persoanei vătămate împotriva pretinsului autor al faptei delictuale să fie „în materie de asigurări”, pentru ca acțiunea împotriva pretinsului autor al faptei delictuale să fie conexasă, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I, cu o acțiune introdusă direct împotriva asigurătorului pretinsului autor al faptei delictuale în temeiul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I (în fiecare situație în statul membru al persoanei vătămate). Comisia Europeană a prezentat Curții observații care susțineau poziția potrivit căreia cererea pretinsului autor al faptei delictuale nu este obligatoriu să fie în materie de asigurări. În situația menționată, recursul la Supreme Court a fost retras înainte de examinarea de către Curte a întrebărilor preliminare care îi fuseseră adresate de Supreme Court; și [OR 12]
- g. este incert care sunt obiectivele și politicile care stau la baza „excepției de asigurare” cuprinse în secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I reformat și care trebuie să aibă prioritate, iar aceasta constituie o chestiune cu privire la care sunt oportune clarificări din partea Curții.
- 29 Cu privire la întrebările legate de **a doua și a treia problemă [întrebările (b) și (c)]**:
- a. avocatul general Bobek pare să fi considerat în **cauza Kabeg** că o acțiune „în materie de asigurări” implică faptul că acțiunea respectivă trebuie să aibă ca obiect drepturi și obligații care decurg din contractul de asigurare; nu există cerința de a exista un litigiu referitor la polița de asigurare. Poziția avocatului general Bobek a fost exprimată în **cauza Kabeg** în contextul unei acțiuni directe introduse împotriva unui asigurător în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I. Avocatul general Bobek a considerat că cerința ca acțiunea împotriva asigurătorului să privească o „materie de asigurări” a fost îndeplinită prin simplul fapt că acțiunea împotriva asigurătorului privea probleme legate de drepturile și de obligațiile acestui asigurător potrivit poliței de asigurare. Este mai puțin clar modul în care o acțiune împotriva pretinsului autor al faptei delictuale (persoana asigurată prin polița de asigurare) care ar trebui introdusă în cauză în cadrul acțiunii directe formulate împotriva asigurătorului ar putea fi „în materie de asigurări”.
- b. prima întrebare preliminară adresată Curții de Supreme Court [a se vedea punctul 15 litera (a) de mai sus] a sugerat că expresia „în materie de asigurări” poate însemna (contrar Concluziilor avocatului general Bobek

prezentate în *cauza Kabeg*) că litigiul trebuie să aibă ca obiect inclusiv chestiuni privind validitatea sau efectul poliței de asigurare;

- c. prin urmare, se solicită Curții clarificări referitoare la natura și la întinderea cerinței potrivit căreia, pentru a se aplica secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I reformat, este necesar ca litigiul să fie „în materie de asigurări”, în special în cazul în care partea vătămată care introduce o acțiune împotriva asigurătorului în mod direct în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I reformat în statul membru de domiciliu încearcă să îl introducă în cauză în cadrul acelei acțiuni pe pretinsul autor al faptei delictuale în temeiul articolului 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat, atunci când pretinsul autor al faptei delictuale are domiciliul în alt stat.

30 În consecință, County Court at Birkenhead, adresează Curții întrebările preliminare de mai jos: **[OR 13]**

ÎNTREBĂRILE PRELIMINARE ADRESATE

CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

- a. Articolul 13 alineatul (3) din *[omissis]* Regulamentul ([U]E) nr. 1215/2012 [al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială] stabilește cerința potrivit căreia cauza acțiunii invocată de partea vătămată în susținerea unei cereri îndreptate împotriva titularului poliței de asigurare trebuie să fie în materie de asigurări?
- b. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea (a), faptul că acțiunea pe care partea vătămată urmărește să o introducă împotriva titularului poliței de asigurare/asiguratului își are originea în aceleași fapte și este inclusă în aceeași acțiune ca cererea formulată direct împotriva asigurătorului este suficient pentru justificarea concluziei potrivit căreia acțiunea formulată de partea vătămată este o acțiune în materie de asigurări, deși cauza acțiunii introduse de partea vătămată împotriva titularului poliței de asigurare/asigurat nu are legătură cu asigurarea?
- c. În plus și în subsidiar, în cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea (a), faptul că există un litigiu între asigurător și partea vătămată cu privire la validitatea sau efectul poliței de asigurare este suficient pentru justificarea concluziei potrivit căreia acțiunea părții vătămate este în materie de asigurări?
- d. În cazul unui răspuns negativ la întrebarea (a), este suficient ca introducerea în cauză a titularului poliței de asigurare/asiguratului în cadrul acțiunii directe împotriva asigurătorului să fie permisă de legea care guvernează acțiunea directă împotriva asigurătorului? **[OR 14]**